

העירייה מאיימת על חיי

מאת האני

כחצות תליאכוב מתנהל קרב עז, לחיים או למוות. מצד אחד ניצבים פקחי העירייה ומן הצד השני כלבים ותולדים. דעתיהקהז מחולקת בין חובכי בעליחיים לבין אותם החפצים כחיסולם. בעמודים אלה מתפרסם סיפור ה"איש" של כלבה קטנה, הקרויה האני, שנאספה עליו תושבת העיר לביתה, עד שנמצאה זה מושפחה מאמצת. התליאכובת שאימצה את הכלבה האסופית סיועה לה להתגבר על קשוי השפה ולימדה אותה לכתוב עברית. סיפור הכנכה מתפרסם כלשונו, לדא קיוצנים והשממות.

חבל עם לולאה

נושא בריו פועל הכלבת של עיריית תליאכוב, אליה בניין, בשעת תפקיד. הוא נחנה על אחת מחוליות ציד הכלבים, שפשוטו באחרונה ברחובות העיר ובחצריותיה. המאמצת של הכלבה האני טוענת, כי העירייה מפיעה שמועה על מגיפת כלבת, כדי לזכות באהדת האזרחים.

לרדת מן הארץ, היא באה לראות ולהכיר מקרוב את הידידה הבלונדית שלי. בסופו של דבר העניין לא הסתדר, מפני שלכלבה הבלונדית לא היו חיסונים מתאימים, וזה קצת בעיה לכלבות עזובות כמונו לעזוב את הארץ בלי תעודות מתאימות.

יחד

באותה מיטה

היתה עיר שחקנית מאותו הסרט שיפשוף נעים — גם היא גרמניה. קוראים לה כריסטין שמיטמר. היא באה אל המאמצת שלי עם כלב גיועני בלי יוליסס. הכלב הזה מוכר בלוס-אנג'לס בהרבה מקומות בגרמניה, כי הוא מצטיין במיד בעיתונים. בקיצור, הדוגמן הזה קצת סנוב, אבל אחריכך התחברנו. כן טיך דווקא מצאה אצל המאמצת שלי ולקחה אותו איתה לגרמניה. החברה בלונדית שלי, שקוראים לה עכשיו טיך, מצאה בית בגיבעתיים. אצל זוג נח הוא מלחין. קוראים לו אריק שפיט והוא שהלחין את המוסיקה במחזה קפקא. מושבת העונשין. אשתו, בת-שבע, היא מורה לפסנתר ויש להם שלוש בנות חמודות. נועה, דנה ומיקה. טיבי ישן איתן בחדר. בקיצור — הסתדרנו לא רע.

חם ומישפחה אוהבת. לא אשכח את אחי הכלבים העזובים, ואת החתולים המיסכנים שהיכרתי באותו הבית. כימעט שכחתי לספר: האשה נהגת לארח בביתה המון כלבים וחתולים מיסכנים, והיא דואגת לשיקומם ולמציאת מישפחות מאמצות. חשבתי שאם אצליח להסתדר, לא אשכח אותם ואשתדל לעזור להם. מה יש, כלב הוא לא בנאדם? לא מגיעים לו זכויות ויחס אנושי?

בוקר אחד, כאשר טיילתי עם המאמצת שלי ליד בית הבימה, ראינו כלבה שוכבת ברחוב ורועדת מפחד. תיכף ומייד הבחנתי שהיא מיואשת. לפי המבט העצוב שהיה לה בעיניי. לכן ניגשתי אליה, והזמנתי אותה להצטרף אלינו. היא היתה דומה לי בצורה, אבל יותר בהירה. לי יש שיער אפור-שחור.

המאמצת שלי רחצה אותה וסירקה אותה, ופתאום ראיתי שהיא יותר חתיכה ממני. בלונדית כזו, עם שיער גולש. גם יותר שקטה ורגועה ממני. ממש כייף של כלבה. אחרי שעזבתי, התעניינתי בגורלה של הבלונדית. המאמצת סיפרה לי כי שחקנית קולנוע גרמניה בשם סיביל ראוך ראתה את התמונה שלי בעיתון — גם תמונה שלה הופיעה באותו הגיליון — ורצתה לקחת אותי איתה לגרמניה. אך כשנודע לסיביל שכבר מצאתי בית ואינני מתכוונת

בקטיפה. הם חששו שאלכלך את הספה, כאילו שאני חיה. ויתרתי עליהם.

יותר מאוחר צילצלה אשה ואמרה שהיא רוצה לבוא עם שני הילדים שלה, כדי לראות אותי. הסכמתי. למה לא?! ואכן, ברגע שחנה'לה נכנסה, ידעתי שאלך איתה. ילדה נחמדה עם צמות. אחיה אורי חיבב אותי מן הרגע הראשון. האמא שלהם היא עיתונאית. קוראים לה בתיה מלמד.

הם הזמינו לי מוגינת ובדרך הביתה, בצפון תליאכוב, עצרו לרגע וקנו לי סטיק. לפתע הרגשתי שאני רצויה. זו הרגשה נפלאה.

בלונדית

עם שיער גולש

יש כשיו אני גרה בקומה שלישית, ומילבד חנה'לה ואורי, שמטפלים בי, יש לי גם שמרטף בשם לאדי, שנשאר איתי בערבים, כשכולם יוצאים העירה. הם מבינים שאני לא אוהבת להיות בודדה. לפני שעזבתי את הבית של האשה המאמצת, שהצילה אותי מחרפת-רעב ומחזיר-החוב, החלטתי שאם אמצא בית

ליד לפני כמה שבועות חייתי חיי כלב; והנה עתה מצאתי בית חם ומישפחה טובה שאוהבת אותי, וחיי השתנו מהקצה אל הקצה. בני המישפחה אספו אותי לביתם נתנו לי שם — הגי, ואני חיה עכשיו כמו בנאדם.

והכל ביכותו של מיכתב קטן, שפורסם במדור מכתבים של העולם הזה (2249), שאליו צורפה תמונה שלי. האשה שאימצה אותי באותם ימים היא שכתבה את המיכתב והיא שצילמה אותי, כדי שהקוראים יראו אותי כמו עיניהם. אל המיכתב צירפה האשה את מיסטר נוקשה ובמישטר צבאי. התחיל הסיפור.

כבר באותו היום שבו יצא הגיליון לרחוב צילצלו כמה קוראים. קבעתי איתם פגישה. הראשון שבא היה רווק מצבא-הקבע, שדווקא מצא חן בעיני. אבל מייד הבנתי שהוא נמצא מרבית הזמן בבסיס צבאי איי-שם, ולמען האמת — לא התחשק לי לחיות במיסגרת נוקשה ובמישטר צבאי. אני כלבה סולידית, שאוהבת חיי-מישפחה מסודרים.

אחר כך הופיע זוג צעיר, שמעולם לא היה להם כלב משלהם. הם אמנם רצו אותי, אבל הסבירו לי בגלוי, שאגור במירפסת, מכיוון שקנו באחרונה ריהוט חדש. מרופד